

Efter de af Generalstaben givne Oplysninger vil man — naar man ser bort fra den Sikringsstyrke, som skal indkaldes til Søforterne, som i begge Tilfælde vil være den samme, nemlig 1,200 Mand — i Tilfælde af, at der ingen Dækning er paa Landfronten, blive nødt til at indkalde 22,800 Mand, og i det andet Tilfælde vil man kunne nøjes med at indkalde 6,500 Mand. Det er en saa betydelig Forskel, at ingen kan være blind for, at i adskillige Tilfælde, hvor den store Sikringsstyrke ikke vilde blive indkaldt, vil man rimeligvis nok indkalde den mindre, som medfører betydeligt færre Udgifter, kun godt $\frac{1}{3}$ af de Udgifter, som den store Sikringsstyrke foranlediger, og navnlig lægger saa meget mindre Beslag — hvad det ærede Medlem fra Maribo (Chr. Reventlow) meget rigtigt bemærkede — paa den unge mandlige Befolknings Arbejdskraft. Det er jo en af de Grunde, hvorfor man vil være betænkelig ved at indkalde den store Sikringsstyrke, at man unddrager saa overordentlig mange Mennesker fra deres almindelige Beskæftigelse. Den lille Sikringsstyrke vil man kunne have saa meget billigere, baade hvad personlig Arbejdskraft og hvad Penge angaar, end den store Sikringsstyrke. Og naar Mobiliseringen har fundet Sted, vil man kunne klare sig med de fremskudte Stillinger, der her ere foreslaaede med de 13 herværende Reservebatailloner plus en mindre Del af de foreslaaede Linieafdelinger, saaledes at man vil kunne forlade København og gaa til Kysterne med langt den største Del af Liniehæren. Der er derfor ingen Tvivl om, at det, at man har faste Støttestykker for Forsvaret af Københavns Landside, saa langt fra vil bevirke, at Hæren bindes til, spærres inde i København, at den tværtimod vil frigøre største Delen af den mobile Hær til at optage det egentlige Neutralitetsværn ved Kysterne. Det anføres i Betænkningen, at man ikke vil kunne forsvare de fremskudte, forberedte Stillinger med en mindre Styrke end 50,000 Mand. Selvfølgelig er det meget vanskeligt at sige, hvad der skal til for at forsvare dem. Det vil ganske komme til at afhænge af, med hvilken Styrke der angribes. Naturligvis, hvis man tænker sig, at Fjenden koncentrerer hele sin Styrke paa et Angreb paa København, vil man efter al Sandsynlighed samle saa meget af Forsvarsstyrken her, som man kan. I Tilfælde af, at disse Stillinger angribes med en saa betydelig Styrke, vil Forsvarsstyrken blive forholdsvis meget betydelig. Men det Eksempel, der er nævnt fra Port Arthur,

vil i Almindelighed ikke passe her, thi det, at Besætningen i Port Arthur blev saa stor, ligger i den Omstændighed, at Japanerne koncentrerede en saa overordentlig stor Del af Angrebsstyrken mod Port Arthur, hvorfor ogsaa Forsvarsstyrken maatte gøres uforholdsmæssig stor, hvilket i øvrigt ogsaa hang sammen med andre Omstændigheder. Men da man udarbejdede Normalreglementerne for Port Arthurs Forsvar, gik man ikke ud fra 2 Mand pr. Meter, som det ærede Medlem mente, men fra 0,6 pr. Meter, hvilket overført paa Forholdet ved de fremskudte Stillinger vil sige, at Forsvarsstyrken skulde være omtrent 18,000 Mand.

Jeg skal meddele en Udtalelse af Generalstaben, hvorved den resumerer nogle Bemærkninger angaaende de forbedrede Stillinger, og som viser, at jeg har Ret i den Opfattelse, jeg her har hævdet, at der med dem virkelig vil kunne skabes et Forsvar af København, som det vil koste en Fjende stor Vanskelighed at bryde. „Hvad nu selve de af Regeringen foreslaaede fremskudte Stillinger om København angaar“, skriver Generalstabens Chef, „saa maa man være sig fuldt bevidst, at de ikke kunne faa en saadan Styrke, at de blive egnede til at modstaa en Belejring; men dette Formaal er ej heller tilstræbt.“ Det vil ogsaa vides fra Forsvarskommissionens Betænkning, at de militære tilfornødne udtale, at ogsaa den nuværende Befæstning ikke vil kunne modstaa en egentlig Belejring, men vel et voldsomt Angreb og en Overrumpling. „Derimod kan der ingen Tvivl være om, at de med den Besætning, der formentlig kan skaffes til dem, kunne yde kraftig Modstand mod Angreb, der kun raade over Feltkrigens Midler, idet dens Styrke — selvfølgelig i højere Grad, jo længere Armeringsperioden (den Tid, der er til Raadighed til at sætte dem i fuld Krigstilstand) varer — vil blive stor nok til rigeligt at udligne den Forskel i kvalitativ Henseende, der maa antages at være mellem vore Tropper, navnlig en Del af Besætningstropperne, og Angriberens. Tilstedeværelsen af den foreslaaede Linie vil da tjene til at gøre Forsvaret af Sjælland i sin Helhed saa stærkt, at der til at bryde det vil udfordres en virkelig betydelig Kraftudfoldelse — maaske endog Medførelse af belejringsmæssige Midler, hvilket altid forøger Vanskelighederne ved et Angrebsforetagende i høj Grad — fra den Magts Side, der til Fremme af andre krigerske Formaal kunde ønske at krænke